

ravno tako, če moli doma od smrti vstalega Odrešenika. Od takrat ni imela več želj in prosila ni ničesar več . . .

Ko je prijateljica to slišala, se ji je Urbanka še bolj zasmilila. Sklenila je, da ji ona izpolni to željo. Še tisti dan je dobila v vasi večji ročni voziček.

Popoldne so bili vaščani priča nenavadnega dogodka. Prijateljica je oprtila hromo Urbanko in jo prenesla na voziček. Vse moči je morala napeti za to delo. Potem pa jo je peljala naravnost proti farni cerkvi, ki je bila oddaljena dobre pol ure. Ljudje, ki so se mudili na polju, so začudeni gledali ta prizor in marsikomu so zableščale solze v očeh. Tudi Urbankin sin je videl iz daljave to samaritansko delo. Ni mu pritekla solza po licu, pač pa ga je zbudlo v srce in vest mu je očitala greh . . .

Prišli sta pred cerkev. Prijateljica je prišla zopet Urbanko kot nedoraslega otroka in šla z njo prav pred oltar.

Nikogar ni bilo v cerkvi in vladala je sveta tišina v božjem hramu. Le dvoje srečnih src se je vtopilo v blaženost. In takrat se je odprlo nebo ter sipalo večne zaklade v duši zvestih prijateljic . . .

Dolgo se nista mogli ločiti od kraja, kamor si Urbanka ni upala več priti s svojimi močmi. Živo ji je stopil pred oči trenutek, ko jo bodo prinesli štirje možje zopet na to mesto in slišala je v duhu žalne pesmi, ki se bodo razlegale po cerkvi njej v slovo . . .

Solnce je tonilo za obzorje, ko sta se vračali zopet proti domu. Večerni mir je legel po zemlji in mir je legel tudi v dve srečni duši . . .

Drugi dan je prijateljica odšla. Dasiravno je obljubila, da se še vrne k bolnici, sta vendar ob slovesu jokali, ker sta obe slutili, da je skoro gotovo to zadnji sestanek na zemeljski poti.

Prijateljica je odšla in se ni več vrnila. Še tisto zimo jo je vzela bela žena. Urbanka je za trdno verovala, da je s svojim samaritanskim delom oprala vse madeže, ki jih je morda imela, in zaslužila večno veselje.

Pred kratkim pa je tudi Urbanka šla iskat plačila za petletno vdano trpljenje. Po njeni smrti sem slišal pričujočo zgodbo, in srce mi ni dalo miru, da bi ne napisal povesti o požrtvovalnosti, ki je je zmožno resnično ljubeče prijateljsko srce.

Maksimov.

Zima pride.

Kmet nabrusil je kosó,
pa zamahnil kruto ž njo,
pa pokosil je otavico,
pa pokosil zadnjo travico,
ki na vrtu zrastle je.

Vrabček videl je vse to,
pa začivkal je tako:
»Čiv, čiv, prazne so dobrave že,
pokošene so otave že,
zima pride — joj, gorje!«

Božumil Gorenjko.

Jesenske.

1.

Pomlad — jesen.

Pomlad je bila. Cvetje krasno
moj ljubljani je kazal vrt;
ljubilo ga nebo je jasno,
vanj žarkom pot je bil odprt.

Jesen je zdaj. Veselo smeje
se zemlji dozoreli sad,
šibijo se pod težo veje:
zaman gojil pač nisem nad.

2.

Pri čebelah.

Na vrtu pred ulinjakom
skrbán čebelar sedi,
pa gleda čebele in tóle
na tihem s seboj govori:

A vas pa, ki malo bogastva
nanesle črez leto ste v panj,
izženem iz panja po svetu,
iskat si drugod domovanj.

»Prišla je jesen. Zdaj čebele
končale opravke ste svoj;
in vas, ki ste pridno nosile,
zasluženi čaka pokoj.

Tako je povsodi: Kdor časa
ne rabi v poletju skrbno —
na zimo, na stara leta,
lenobe ga biči tepó!»

3.

Jesensko solnce.

Pozno zjutraj solnce vzhaja,
zgodaj pa zvečer zahaja
in črez dan njegova moč
ni več taka kot nekoč.

Tudi tebi čas starosti
čas bo reve in slabosti;
če si dobro boš postlal,
na starost ne bo ti žal.

4.

Brezskrbni čmrlji.

Še v cvetju je bila poljana,
pa prišel je kosec vesel,
kosil je cvetice in travo
in pesem vriskaje je pel.

Zbudilo s težavo je solnce
lenuharje čmrlje, še v snù,
pa šli so za rožami gledat,
da bi se napili medu.

Kakó so pa gledali čmrlji
cvetice zvenele na tleh!
Tedaj jih je pa zaskrbelo,
kaj v poznih jesenskih bo dneh...

5.

Jesenski mir...

Jesenski mir na polja lega,
iz gozdov séli zbor se ptíc;
vse tiho, tajno — kjer pred kratkim
glasil se je še vrisk in klic.

Takó se po prestanih bojih
srcé človeku umirí,
če z zmagó iz zmošnjav in trudov
dospel je v pokoj starih dni,